

SIMON SCARROW

„Taková konkurence dá spisovateli zabrat.“ Bernard Cornwell

OREL V PÍSKU

ŘÍMŠTÍ CENTURIONI NA STOPĚ SMRTÍCIHO SPIKNUTÍ

OREL V PÍSKU

SIMON SCARROW OREL V PÍSKU

Přeložili Ludmila Havlíková a Tomáš Havlík

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2006 Simon Scarrow

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Eagle in the Sand*

(First published by Headline Book Publishing, Great Britain, 2006)

přeložili © 2013 Ludmila Havlíková a Tomáš Havlík

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074615863

*Timoorovi Daghistanimu
přátelsky a s vděčností*

Antiochie

Parthie

Galilejské jezero

● Caesarea

● Gerasa

● Philadelphia

Jeruzalém ●

Kumrán ●

● Ševa

Mrtvé moře

□ Bašír

I d u m e a

● Dana

● Petra

N a b a t e a

Rum

Římská
provincie

Judea

v 1. století n. l.

Kapitola první

Centurion Macro si jich všiml jako první: několik mužů s kápěmi na hlavách se zčistajasna vynořilo z tmavé uličky a zmizelo v proudu lidí, zvířat a vozů směřujících po rušné cestě k rozlehlému tržišti na vnějším nádvoří chrámu. Bylo teprve dopoledne, ale slunce už spalovalo Jeruzalém žhavými paprsky a probouzelo v úzkých uličkách dusnou směsicí útočící na chřípí: známé pachy společné všem městům říše se tu mísily s roztodivnými sytými vůněmi koření, citronů a všemožných balzámů, které člověku připomínaly, že se nachází na Východě. Macro cítil, jak mu v parném vzduchu pod žhnoucím sluncem vyráží v obličej i po celém těle pot, a nechápal, kdo si v takovém vedru dokáže venku přetáhnout přes hlavu kápi. Upřel pohled přímo na hlouček mužů, kteří kráčeli po ulici necelých dvacet kroků před nimi. Vůbec spolu nemluvili a pokračovali kupředu v proudu spěchajících a postrkujících se lidí, jako by vůbec nevnímali okolní ruch. Macro si přehodil otěže svého meška do druhé ruky a dloubl do centuriona Catona, který jel spolu s ním v čele malé kolony loudajících se rekrutů z pomocné kohorty.

„Určitě chystaj nějakou levárnu.“

„Hm?“ zamručel Cato a otočil se. „Promiň, co jsi to říkal?“

„Ty chlapi před náma.“ Macro rychle mávl rukou k mužům, kteří upoutali jeho pozornost. „Vidíš ten hlouček se zahalenejma hlavama?“

Cato chvíli mhouřil oči a pak spočinul pohledem na mužích, které mu Macro ukázal. „Ano. Co je s nimi?“

„Tobě to nepřipadá divný?“ zeptal se Macro a zaletěl pohledem ke svému společníkovi. Pomyslel si, že Cato je sice dost chytrý, ale občas mu unikají náznaky hrozícího nebezpečí a důležité drobnosti, které má přímo pod nosem. Macro byl o dost starší, a tak to přičítal na vrub mladíkově nezkušenosti. On sám sloužil v legiích už osmnáct let – dostatečně

dlouho, aby se naučil důkladně vnímat své okolí. Častěji, než mu bylo milé, se totiž přesvědčil, že na téhle schopnosti závisí jeho život. Jizvy, které v minulosti utržil, naznačovaly, že i on si leckdy všiml akutní hrozby až ve chvíli, kdy už bylo příliš pozdě. Za přežití vděčil své odolnosti a brutální bojovnosti. Nebylo radno dostat se s ním do křížku, stejně jako se všemi ostatními centuriony v legiích císaře Claudia. No, možná ne úplně se všemi, pomyslel si Macro, když znovu spočinul pohledem na svém mladém příteli. Ten byl tak trochu výjimka. Povýšení z optiona na centuriona, k němuž mu pomohl jeho důvtip, odvaha, štěstí a trochu i malá přímluva nadřízených, dosáhl Cato po neuvěřitelně krátké službě v armádě. Macro se prokousal mezi důstojníky až po dlouhých letech, která si odkroutil jako řadový voják, a tak by mu poslední z důvodů Catonova povýšení mohl ležet v žaludku, ale byl natolik upřímný, aby přiznal, že si to mladík zasloužil. Za čtyři roky od chvíle, kdy Cato vstoupil do II. legie a bojoval s Macronem v Germánii, Británii a Ilýrii, dospěl z ochmýřeného zelenáče v šlachovitého, odolného a zkušeného muže. Přesto se občas vznášel v oblacích.

Macro si netrpělivě povzdechl. „Kápě. V tomhle vedru. Tobě to nepřipadá divný?“

Cato se znovu podíval na skupinku mužů a pokrčil rameny. „Když jsi mě na to teď upozornil, tak docela jo. Možná patří k nějaké náboženské sektě. Jenom bohové vědí, kolik jich v těchhle končinách působí.“ Mladík se zamračil. „Kdo by tušil, že jedna víra jich může mít tolik? Podle toho, co jsem slyšel, jsou místní snad nejzbožnější lidi na světě. Neexistují víc nábožensky založení lidé než Judejci.“

„To možná jo,“ utrousil Macro zahlobaně. „Ale tenhle houf mi moc zbožnej nepřipadá.“

„Ty to poznáš?“

„Poznám,“ prohlásil Macro a poklepal si na nos. „Věř mi. Chystaj nějakou levárnu.“

„Jakou?“

„To nevím. Aspoň ne teď. Sleduj je dál. A přemejšlej.“

Cato se rozladěně zamračil. „Přemýšlel jsem. Zrovna když jsi mě vyrušil.“

„Jo?“ podivil se Macro a znovu upnul pohled k mužům v kápích. „Nej-

spíš ses zabíjel něčím neskutečně důležitým. Aspoň jsem měl ten dojem podle tvýho nepřítomnýho výrazu.“

„Jasně. Ve skutečnosti jsem přemýšlel o Narcissovi.“

„O Narcissovi?“ Při zmínce o císařském tajemníkovi, který je poslal sem na Východ, se Macro zakabonil. „O tom sráčovi? Proč si s ním děláš hlavu?“

„Protože tentokrát nás pěkně vypekl. Pochybuj, že tenhle úkol zvládne. Něco mi na něm smrdí.“

„Něco jinýho tam nemáš? Každý úkol, kterej jsme od něj zatím dostali, smrděl. Pro císařskej dvůr jsme ten nejhorší pól. Pořád se kvůli němu babráme ve sračkách.“

Cato ke svému příteli vyslal znechucený pohled a už se nadechoval k odpovědi, ale vtom Macro natáhl krk a sykl: „Hele! Už jdou na to!“

Kousek před nimi se klenul vysoký oblouk, pod nímž se vcházelo na rozlehlé prostranství před chrámem. Sluneční záře Catona oslepovala, takže v první chvíli zaregistroval jen obrysy hlav a ramenou lidí kráčejících před nimi a chvíli trvalo, než znovu zaostřil oči na muže s kápěmi. Všichni se protlačili na protější stranu ulice, prošli pod obloukem a chvatně zamířili k jedné straně nádvoří, kde byly rozmístěné stoly lichvářů a výběřích daní.

„Jedem.“ Macro kopl svého mezka do boků a zvíře zahýkalo. Lidé před nimi se začali nervózně ohlížet a ustupovat mezkovi z cesty. „Za mnou.“

„Počkej!“ zvolal Cato a chytil ho za paži. „Chceš se honit za přeludem. Ještě jsme ani pořádně nedojeli do města, a ty už by ses chtěl pouštět do boje.“

„Povídám ti, že chystaj nějaký svinstvo, Catone.“

„To nevíš. Nemůžeš se tam přece vrhnout a zadupat do země všechny, kdo ti přijdou do cesty.“

„Proč ne?“

„Protože bys tím vyvolal výtržnosti.“ Cato se svezl ze sedla a postavil se vedle mezka. „Jestli je chceš sledovat, půjdeme pěšky.“

Macro zaletěl rychlým pohledem k zahaleným mužům. „Tak jo. Optione!“

Z první řady vojenské kolony vystoupil vysoký Gal s kamenným výrazem a zvedl pravici. „Pane?“

„Vem si ode mě otěže. Centurion Cato a já se vydáme na malou procházku.“

„Na procházku, pane?“

„Slyšels mě. Počkej na nás hned za bránou. A pro všechny případy nech muže seřazený.“

Optio se zamračil. „Pro jaký případy, pane?“

„Kdyby se vyskytly problémy,“ usmál se Macro. „Proč bych to jinak chtěl? Tak dělej, Catone, nebo nám utečou.“

Cato si povzdechl a vykročil za svým přítelem, který se už ponořil do proudu lidí vcházejících na rozlehlé nádvoří. Muži, které se snažili dostihnout, se jim mezitím vzdálili a pokračovali ke stolům lichvářů a výběřčích daní. Centurioni si za nimi klestili cestu davem. Přitom vrazili do několika lidí a přivolali na sebe tiché nadávky a rozezlené pohledy.

„Římský sráči...“ prohlásil kdosi řecky s výrazným východním přízvukem.

Macro se zastavil a bleskově se otočil. „Kdo to byl?“

Dav lidí ustoupil před jeho rozzuřeným pohledem, ale oplácel mu ho zlostně žhnoucímá očima. Macro zůstal civět na vysokého mladíka s širokými rameny a úšklebkem na rtech.

„Takže tos byl ty?“ usmál se Macro a mávl na něj. „Tak dělej. Ukaž, jestli jseš chlap.“

Cato chytil centuriona za paži a strhl ho k sobě. „Nech ho na pokoji.“

„Nechat ho na pokoji?“ zamračil se Macro. „Proč? Musí se naučit, jak se chová správnej hostitel.“

„Ne, nemusí,“ prohlásil tiše, ale neoblomně Cato. „Srdce a rozum, vzpomínáš si? Tohle nám řekl prokurátor,“ připomněl Macronovi a pohodil hlavou ke stolům lichvářů. „Kromě toho ztratíme z dohledu tvoje zahalené přátele.“

„Tak jo.“ Macro se rychle otočil zpátky k mladému cizinci. „Zkus mi ještě jednou zkrřížit cestu, Judejče, a můžeš si bejt jistej, že ti urážnu hlavu.“

Mladý muž si pohrdavě odfrkl a plivl na zem. Cato však stačil odtáhnout Macrona stranou tak rychle, že veterán už nestačil zareagovat. Oba se pak rozběhli a ve chvílce překonali vzdálenost, která je dělila od skupinky mužů kličkujících davem. Cato, který byl vyšší než Macro, ji neztratil z dohledu ani v exotické skrumáži příslušníků nejrůznějších národností na nádvoří chrámu. Mezi místními vyčnívali Idumejci a Nabatejci, kteří měli tmavší pleť a řada z nich i pevně stažený turban

na hlavě. V davu vířily látky všemožných barev a vzorů a vzduchem se nesly útržky hovoru v rozmanitých jazycích.

„Pozor!“ Macro popadl Catona za paži a stáhl ho k sobě právě včas, aby nenarazil do obtěžkaného velblouda kráčejícího před nimi. Sedlo, jehož základ tvořil dřevěný rám, bylo ověšené balíky jemně tkané látky, a když zvíře ustoupilo, aby se vyhnulo oběma Římanům, dřevo v sedle dlouze zaskřípělo. Jakmile měli oba centurioni volnou cestu, Cato vykročil kupředu, ale hned vzápětí se zarazil.

„Co je?“ zeptal se Macro.

„Do háje... nikde je nevidím.“ Cato spěšně přešel pohledem místo, kde muže v kápích spatřil naposledy. Nikde však po nich nebylo ani stopy. „Museli si sundat ty kápě.“

„Tak to je bezvadný,“ zamumlal Macro. „Co teď?“

„Půjdeme k výběřcím daní. Nejspíš mířili právě tam.“

Cato a jeho přítel vykročili ke konci řady stolů stojících podél schodiště, jež vedlo ke zdem chrámu. Nejbližší stoly patřily lichvářům a směnárníkům, kteří se v pohodlných křeslech vystlaných polštáři věnovali svým klientům. O kousek dál stáli u menší skupinky stolů výběřcí a společně s najatými tělesnými strážci čekali na platby od lidí, jimž vyměřili příslušné daně. Vedle sebe měli vyskládané voskové tabulky se jmény plátců a s částkami, které byli povinni složit. Právo požadovat po obyvatelích určité daně si výběřcí koupili při aukcích pořádaných prokurátorem v Caesareji, která byla střediskem provincie. Díky tomu, že do císařské pokladny předem nasypali stanovenou částku, teď mohli z obyvatel Jeruzaléma ždímat daně v takové výši, aby se jim náklady přinejmenším vrátily. Tenhle systém byl sice dost krutý, ale používal se v celé říši a výběřcí daní všude tvořili hluboce nenáviděnou společenskou vrstvu. Claudiovi i úředníkům spravujícím císařskou pokladnu to náramně vyhovovalo, protože díky tomu se zášť plátců daní v provinciích soustřeďovala pouze na místní výběřcí, a nikoliv na ty, od nichž si právo získávat daně koupili.

Catonovu a Macronovu pozornost upoutal křik a jekot, které náhle zazněly od posledního u stolu. Z davu se vyřítila skupina mužů. Ve slunečním svitu se zablýskla čepel a Cato si uvědomil, že útočníci jsou ozbrojení a že se z několika stran sbíhají k výběřcímu daní jako vlci

k vyhlédnuté kořisti. Jeho osobnímu strážci stačil jediný pohled na lesknoucí se čepele a okamžitě se otočil a vzal do zaječích. Když se útočníci na výběřčího vrhli, nešťastník zvedl ruce, aby si ochránil hlavu, a hned nato se mezi ozbrojenci úplně ztratil. Cato automaticky sáhl k pochvě, bleskovým pohybem z ní vytáhl meč a příkrčil se za jeden z řady stolů.

„Poběž, Macrone!“

Macro vytáhl meč z pochvy tak zprudka, že ocel zazvonila, a rozběhl se spolu s Catonem k vrahům. Cestou odstrkávali lichváře a přeskakovali vyrovnané stohy voskových tabulek. Cato viděl, že útočníci couvají dozadu a na stole zůstává ležet zhroucený výběřčí. Bílou tuniku měl rozervanou a celou od krve. Lidé srocení nedaleko stolu polekaně ustupovali, vyděšeně křičeli a dávali se na útěk. Útočníci, kteří měli krátce předtím na hlavách kápě, se teď vrhli na výběřčí u vedlejšího stolu. Ti v prvním okamžiku úplně ztuhli, ale pak jim došlo, v jakém se ocitli nebezpečí, rychle se vzpamatovali a pokusili se uprchnout před vrahy s krátkými zakřivenými dýkami. Nazývali se sikariové neboli muži s dýkou a byli to příslušníci radikální sekty judejských rebelů, která kladla odpor římské vládě.

Sikariové se nechali natolik ovládnout svými vražednými emocemi, že si obou centurionů všimli až v poslední chvíli, potom co jeden z mužů zvedl oči. Cato odstrčil výběřčího stranou a s vyceněnými zuby a taseným mečem se na útočníka vrhl. Hrot římského meče ho zasáhl ze strany do krku, rozsekl mu klíční kost a zajel hluboko do hrudníku, kde mu probodl srdce. Muž se s prudkým zalapáním po dechu svalil dopředu a málem přitom centurionovi vyvrátil meč z dlaně. Cato zvedl nohu, zapřel se o protivníka a vytáhl mu meč z rány. Potom se příkrčil a zapátral pohledem po dalším cíli. Vtom vedle sebe zaregistroval pohyb a spatřil Macrona, jak běží kolem něj a seká mečem jiného ozbrojence do paže tak zprudka, že mu ji málem uťal. Judejec jen zmučeně zavyl, svezl se na zem a dýka mu ze zmrtvělých prstů vypadla na zem. Ostatní sikariové okamžitě přestali útočit na výběřčí a postavili se tváří v tvář Římanům. Jejich vůdce, pomenší snědý muž s rozložitými rameny, vyštěkl rozkaz a muži se okamžitě rozmístili – někteří obstoupili stoly a další se přesunuli blíž ke schodům, čímž centurionům odřízli cestu, kterou přišli. Cato, jenž stále pevně svíral v ruce zakrvácený meč, se rozhlédl.

„Je jich sedm.“

„To je špatný.“ Těžce oddychující Macro se otočil a postavil se ke Catonovi tak blízko, že se vzájemně dotýkali zády. „Neměli jsme sem chodit, mladej.“

Dav lidí mezitím utekl směrem k bráně a uvolnil tak prostor kolem Římanů a jejich protivníků. Po dlažebních kamenech na nádvoří byly rozházené koše a zpola snědené jídlo, které tu po sobě nechali vyděšení lidé prchající ve strachu o život.

Cato se trpce uchechtl. „Byl to tvůj nápad, pamatuješ?“

„Příště nechám přemejšlení na tobě.“

Než Cato stačil odpovědět, vůdce sikariů vyštěkl povel a jeho muži se s dýkami napřaženými k útoku rychle přiblížili k Římanům, kteří teď neměli kam utéct. Cato se tedy příkrčil, napjal všechny svaly a těkal pohledem z jednoho nepřítele na druhého. Vrahy nyní od obou centurionů dělila vzdálenost menší než délka jednoho kopí.

„Co teď?“ zašeptal Cato nenápadně.

„Jak to mám kurva vědět?“

„Paráda. Právě tohle jsem potřeboval slyšet.“

Cato vedle sebe náhle zaregistroval prudký pohyb a otočil se právě včas, aby si všiml, že se jeden z útočníků vrhl proti nim a ze strany se ohnal dýkou po Macronovi.

„Pozor!“

Starší centurion se ale mezitím stačil pohnout a ve vzduchu se mihla lesknoucí se čepel meče, která vyrazila zbraň útočníkovi z ruky. Padající ocel zařinčela na zemi. Další protivník však nelenil a podnikl fingovaný útok, jímž přiměl Catona, aby se k němu otočil. Zároveň s ním vyskočil před mladého centuriona jiný zabiják a ohnal se po něm špičkou dýky. Říman jen tak tak stačil změnit postoj ve snaze postavit se útoku. Volnou rukou sjel k opasku a vytáhl svou dýku, která byla ve srovnání s úzkými zbraněmi nepřátel dost široká a nemotorná, ale jakmile ji vzal do dlaně, uklidnil se. Vůdce sikariů vyštěkl další povel a Cato vycítil, že z jeho hlasu srší vztek. Chtěl to vyřídit co nejrychleji.

„Macrone!“ zavolal na přítele. „Za mnou! Rychle!“

Hned nato se vrhl na protivníky, kteří couvali k nádvoří, a Macro se

k němu s burácivým výkřikem připojil. Náhlý obrat nepřátele vylekal do té míry, že na okamžik úplně ztuhli a poskytli tak Římanům důležitý čas. Cato s Macronem se ohnali po mužích před sebou, a jakmile Judejci uskočili, centurioni se kolem nich dali na úprk k bráně na hlavním nádvoří. Vzápětí se za nimi rozlehl vzteklý řev a sikariové se pustili za Římany. Cato se ohlédl a kromě Macrona běžícího kousek za ním spatřil i vůdce sikariů, který je s vyceněnými zuby stíhal. Okamžitě pochopil, že lehkonoším nepřátelům neutečou. On i Macro na sobě měli příliš těžkou výstroj, kdežto sikariové pouze lehké tuniky. Zakrátko bude po všem. Těsně před sebou Cato spatřil amforu, kterou tu někdo nechal při úprku z nádvoří. Přeskočil ji, okamžitě se obrátil a Macro udělal totéž. Hned nato mladý centurion rozbil velkou nádobu mečem. Její obsah se rozlil po dlažbě a vzduch naplnila vůně olivového oleje. Poté se Cato otočil a vyrazil za Macronem. Přitom se však ještě stačil ohlédnout, a tak viděl, že vůdce sikariů uklouzl, ztratil rovnováhu a s hlasitým žuchnutím dopadl na zem. Dvěma vrahům spěchajícím těsně za ním se podařilo totéž, ale ostatní jednoduše sjeli po louži kluzkého oleje a dál se hnali za Římany. Catonovi s Macronem v tu chvíli zbýval už jen kousek k opozdilcům v houfně prchajícím davu starců, nemocných lidí, a dokonce i několika vřeštících dětí.

„Otoč se!“ zavelel Cato staršímu příteli, zprudka se zastavil a otočil se čelem k pronásledovatelům. Macro se k němu okamžitě připojil. Sikariové za nimi ještě chvíli běželi, ale po chvilce zůstali stát a probodávali oba centuriony nenávistnými pohledy. Pak se otočili čelem vzad a vrátili se ke svému vůdci a ostatním kumpánům, kteří se mezitím vyškrabali na nohy. Nakonec všichni chvatně zamířili k brance na protější straně nádvoří.

„Zbabělci!“ zařval za nimi Macro. „Co je to s váma? Jste podělaný strachy, že byste měli svést pořádnou souboj?“ dodal se smíchem a poplálal Catona mohutnou rukou po zádech. „Koukej na ně. Zdrhají jako zajíci. Jestli mají takhle nahnáno jenom z nás dvou, tak se podle mě v Judeji nemusíme ničeho bát.“

„Není to jenom zásluha nás dvou,“ opáčil Cato a kývl hlavou k davu sledujícímu celý výjev. Macro se ohlédl a spatřil jejich optiona, jak si společně s dalšími vojáky klestí cestu mezi lidmi a spěchá centurionům na pomoc.

„Za nima!“ zahulákal optio a napřáhl ruku k prchajícím sikariům.

„Ne!“ zarazil ho Cato. „Je to zbytečné. Už je nechyťme.“

Sotva to dořekl, útočníci doběhli k brance a zmizeli z dohledu. Optio pokrčil rameny a obličej se mu zkrabatil do zachmuřeného výrazu. Cato jeho pocity chápal a málem podlehl pokušení pustit se do vysvětlování, ale včas se zarazil. Vydal rozkaz – nic víc už nebylo zapotřebí. Považoval totiž za zbytečné vysílat vojáky pomocné kohorty na nebezpečnou honičku po úzkých jeruzalémských uličkách. Místo toho ukázal k převráceným stolům a k mrtvým a zraněným lidem, které po sobě sikariové zanechali.

„Udělejte pro ně všechno, co bude možné.“

Optio zvedl pravici, zavolal své muže a rozběhl se s nimi ke spoušti, která zůstala na místě, kde ještě před chvílí seděli výběřčí daní. Cato byl z nečekaného namáhavého střetu naprosto vysílený. Zasunul meč do pochvy, schoval dýku, mírně se předklonil a opřel se dlaněmi o stehna.

„To byl dobrej tah,“ prohlásil s úsměvem Macro a ukázal na rozbitou amforu s olejem. „Zachránils nám zadek.“

Cato zavrtěl hlavou, zhluboka se nadechl a teprve potom odpověděl „Sotva jsme dorazili do města... ani jsme nedojeli ke kasárnám, a už je málem po nás.“

„Tomu říkám přivítání,“ zašklebil se Macro. „Popravdě, říkám si, jestli nás prokurátor netahal za nos.“

Cato se k němu otočil s tázavým výrazem.

„Srdce a rozum.“ Macro zavrtěl hlavou. „Začíná mi bejt jasný, že místním se představa života v Římský říši moc nelíbí.“

Kapitola druhá

„Srdce a rozum?“ zasmál se centurion Florianus, když nalil nově přichozím vodu s citronovou šťávou a posunul k nim poháry po mramorové desce stolu ve své úřadovně. Jeho ubikace se nacházela v jedné z věží mohutné pevnosti pojmenované Antonia, kterou tu nechal postavit Herodes Veliký a zasvětil ji svému patronu Marku Antoniovi. Teď ji obývaly římské jednotky, které měly za úkol dohlížet na pořádek v Jeruzalémě. Z balkonu před úřadovnou se naskýtal působivý výhled na chrám a starou čtvrť za ním. Florian odtud předtím sledoval celý urputný souboj, který oba centurioni svedli s místními militantními rebely, protože ho vyděšený křik davu vyhnal z křesla. „Srdce a rozum,“ opakoval. „Tohle prokurátor vážně prohlásil?“

„Jo,“ přikývl Macro. „A nejenom tohle. Měl k nám dlouhý proslov o tom, jak je důležitý udržovat s Judejcema dobrý vztahy.“

„Dobrý vztahy?“ Florianus zavrtěl hlavou. „To je skvělý. S lidma, co vás nenávidí až za hrob, nemůžete udržovat dobrý vztahy. Tahle chátra vám vrazí dýku do zad, jakmile jim je ukážete. S touhle provincií jsou jenom problémy. Vždycky byly. I když jsme to tady nechali řídit Heroda a jeho dědice.“

„Vážně?“ Cato lehce naklonil hlavu. „V Římě se tvrdí něco jiného. Podle toho, co jsme se dozvěděli, se má situace v provincii údajně zlepšovat. Aspoň podle toho, co hlásají nejvyšší místa.“

„Jasně, co jinýho byste po nich chtěli?“ odfrkl si Florianus. „Upřímně řečeno, ovládneme jenom větší města a městečka. Na všech cestách mezi nima řádí banditi a lupiči. Dokonce i ve městech to řve kvůli politickejmu a náboženskejmu skupinám, který se snaží získat vliv nad místníma. Všechno ještě komplikuje ta spousta jazyků, kterýma se tu mluví. Jediná společná řeč je řečtina, ale ani tu neovládají všichni. Neuběhne ani měsíc, aby mezi Idumej-

cema, Samaritánama a dalšíma nevy pukly spory. Ztrácíme nad nima kontrolu. Chlapi, se kterýma jste bojovali na nádvoří, jsou sikariové a nechávají se najímat od politickejch frakcí. Ty je využívají k likvidaci svejch protivníků nebo přes ně ukazují, o co jim jde – jako to předvedli dneska ráno.“

„A tímhle to chtěli ukázat?“ Macro nechápavě zakroutil hlavou. „Předvést, o co jim jde? S těmahle mizerama bych se nechtěl dostat do opravdovýho souboje.“

Florianus se krátce usmál a pak pokračoval. „Jenomže prokurátoři v Caesareji tuhle stránku skoro nevidí. Jenom dřepí na zadku a vydávají rozkazy důstojníkům v poli, jako jsem já, abysme se přesvědčili, že nám místní nezůstávají nic dlužný na daních. A když jim pošlu zpátky hlášení, že všechno jde do háje, jednoduše ho někam zastrčí a do Říma pak nahlásí, jak se má naše krásná judejská provincie dobře a jak se uklidňuje.“ Centurion zavrtěl hlavou. „Nejspíš jim to nemůžu vyčítat. Kdyby šli s pravdou ven, vypadalo by to, že ztrácejí kontrolu nad situací. Císař by je okamžitě vyměnil. Takže na všechno, co jste v Římě slyšeli, můžete klidně zapomenout. Upřímně řečeno, pochybuju, že tyhle Judejce někdy zkrotíme. Každěj pokus podřídit je římský vládě je jen na jednu věc – na hovno.“

Cato stiskl rty. „A co nový prokurátor? Tiberius Julius Alexander je přece z Judeje, ale zároveň na mě působil víc ‚římsky‘ než většina Římanů, co znám.“

„No jasně,“ usmál se Florianus s úsměvem. „Pochází z bohatý rodiny. Dost bohatý na to, aby ho mohla dát na výchovu řeckejm učitelům v drahejch římskejch školách. Potom mu někdo prokázal laskavost a zařídil mu velkou kupeckou kariéru v Alexandrii. A ejhle – je z něj boháč. Tak velkej, že se dokázal dostat do přízně císaře a jeho propuštěnců.“ Florianus si odfrkl. „Popravdě, v týhle zemi jsem strávil víc času než on. Tolik k tomu, že je Tiberius Julius zdejší. Prokurátor možná namazal Claudiovi a tomu jeho tajemníkovi med kolem pusy, ale místním lidem je jasný, že to ošklivě smrdí. Tohle byl vždycky hlavní problém – hned od začátku, když jsme Heroda povýšili na jejich krále. Typická ukázka, že podle dvora se dá jedno řešení použít úplně všude. Předpokládali jsme, že když se nám někde podařilo dosadit do čela země vlastního krále a vládnoucí vrstvu, povede se nám to i tady. Jenomže se to nestalo.“

„Proč ne?“ ozval se Macro. „Co je na Judeji tak zvláštního?“

„Zeptej se jich sám!“ prohlásil Florianus a mávl rukou k balkonu. „Sloužím tu osm let, ale neznám mezi nima nikoho, koho bych mohl považovat za přítele.“ Na okamžik se zastavil, dlouze se napil a s hlasitým bouchnutím postavil pohár na desku stolu. „Můžete rovnou zapomenout, že by se vám povedlo získat jejich srdce a rozum. Nepovede se vám to. Nás z duše nenávidí. Nejlíp uděláme, když je chytíme za koule a budeme je drtit, dokud z nich nevypadnou daně, který nám dluží.“

„To je hezký.“ Macro pokrčil rameny. „Hned jsem si vzpomněl na toho mizeru Gaia Caligulu. Jak že to říkal, Catone?“

„Ať si mě nenávidí, jen když se bojí...“

„Přesně tak!“ Macro se plácl dlaní do stehna. „To od něj byla bezvadná rada, i když jinak byl úplně vyšinutej. Jestli je to s místníma tak těžký, jak říkáš, možná to bude nejlepší přístup.“

„Na to vem jed,“ odpověděl Florianus vážně. „Nedělám si legraci, možná je to ještě horší. Podle mě za to může to jejich sebestředný náboženství. Kdykoliv jejich víra utrpí sebemenší urážku, lidi vyrazí do ulic a povstanou. Jeden z našich mužů před pár rokama během pesachu vystrčil přes zeď na dav lidí zadek a uprdnul se. Nejspíš byste řekli, že to byl obyčejnej sprostej vtíp, ale jim to tak nepřipadalo. Skončilo to spoustou mrtvejch a my jsme jim toho vojáka museli předat k popravě. Stejně skončil jeden optio v městečku nedaleko Capernaa, kterýho napadlo spálit jim svatý knihy a ukázat jim co proto. Málem vyvolal povstání. Tak jsme jim toho optiona nechali a dav ho roztrhal na cucky. Jinak se pořádek obnovit nedal. Varuju vás, v náboženských věcech nejsou Judejci ochotný dělat sebemenší kompromisy. Proto tu nevyvేశujeme standarty kohort a nemáme tu podobizny císaře. Judejci koukají na celej svět svrchu a jsou přesvědčený, že jejich bůh si je vyvolil pro nějaký velkej záměr.“ Florianus se uchechtl. „Rozhlídněte se kolem sebe. Je to zablěšená díra plná písku. Připadá vám to jako země vyvolenýho národa?“

Macro zaletěl pohledem ke Catonovi a pokrčil rameny. „To asi ne.“

Florianus si nalil další hrnek vody, upil z něj a zamyšleně upřel oči na své hosty.

„Určitě tě zajímá, proč tady jsme,“ poznamenal s úsměvem Cato.

Florianus pokrčil rameny. „No, napadlo mě to. Dost pochybuju, že by sem říše poslala dva centuriony jenom proto, aby doprovodili čerstvý rekruty na jejich nový působiště. Takže jestli vám nebude vadit, když to řeknu tak neomaleně – proč jste tady?“

„Rozhodně jsme tě nepřijeli vystrídat,“ odpověděl Macro a usmál se. „Promiň, brachu, ale tohle jsme rozkazem nedostali.“

„Do háje.“

Cato si odkašlal. „Císařský palác toho o Judeji nejspíš neví tak málo, jak si myslíš.“

Florianus zvedl obočí. „Vážně?“

„Císařův tajemník se od svých zvěděů v téhle části říše dozvěděl znepokojující zprávy.“

„Vážně?“ Florianus se na Catona zadíval s kamenným výrazem.

„Bylo jich dost na to, aby začal pochybovat o prokurátorových zprávách. Proto nás sem poslal. Narcissus chce, abychom zhodnotili situaci nezaujatým pohledem. Už jsme mluvili s prokurátorem a myslím, že pokud jde o něj, máš naprostou pravdu. Nemůže si dovolit vidět věci takové, jaké skutečně jsou. Jeho lidi moc dobře vnímají, co se tady děje, ale zároveň si uvědomují, že prokurátor je dost rozladěný z každé zprávy, která je v rozporu s jeho hlášeními do Říma. Proto jsme s tebou chtěli mluvit. Dává to smysl – jsi Narcissův hlavní zvěd v téhle oblasti.“

Následovala krátká napjatá odmlka, po níž Florianus lehce přikývl. „Správně. Předpokládám, že o tomhle jste se před prokurátorem nezmínili.“

„Co si o nás myslíš?“ vyhrkl zhurta Macro.

„Neberte to jako urážku, centurione, ale musím si dávat velkej pozor, aby nikdo nezjistil, co tady mám doopravdy za úkol. Kdyby se to doneslo k judejskej rebelům, do soumraku by mě předhodili supům. Nejdřív by mě samozřejmě mučili, aby ze mě vymlátili jména všech zvěděů, co pro mě pracujou. Takže určitě chápeš, proč mi jde o to, aby můj tajnej život zůstal tajnej.“

„Nikomu o tom nepovíme,“ ujistil ho Cato. „To slibujeme. Jinak by nám o tom Narcissus nikdy neřekl.“

Florianus přikývl. „Pravda... Tak jo, co pro vás můžu udělat?“

Konečně se mezi nimi pročistil vzduch a Cato mohl začít mluvit zcela

otevřeně. „Většina Narcissových informací pochází z tvojí sítě, a tak určitě chápeš, co mu dělá největší starosti. Hlavní hrozbu představují Parthové.“

„To ale není nic nového,“ dodal Macro. „Dokud se Řím bude zajímat o Východ, budou nám pít krev.“

„Ano,“ pokračoval Cato. „Má pravdu. Mezi Římem a Parthií je ale poušť, která tvoří přirozenou hranici. Už skoro sto let tam díky ní panuje relativní klid. Stará rivalita ale zůstala a teď to vypadá, že se Parthové snaží vetřít do přízně Palmýřanů.“

„Taky jsem o tom slyšel.“ Florianus se podrbal na tváři. „Mezi informátory mám jednoho obchodníka, co tam jezdí s kupeckou karavanou. Prozradil mi, že se Parthové snaží vyvolat zlou krev mezi členy královské rodiny v Palmýře. Údajně slíbili princovi Artaxovi královskou korunu pod podmínkou, že uzavře s Parthií spojenectví. Princ to samozřejmě popřel a král se ho neodvažuje zlikvidovat bez jednoznačnejch důkazů, aby nevyděsil ostatní prince.“

„Narcissus nám řekl totéž,“ řekl Cato. „A kdyby se Palmýra dostala do područí Parthů, mohli by přes ni přivést armády až k hranici naší provincie v Sýrii. Právě teď jsou v Antiochii umístěné tři legie. Císařův štáb se tam chystá poslat ještě čtvrtou, ale tím vyvstává další problém.“

Florianus už nic víc o celé situaci nevěděl, a tak se soustředěně zadíval na Catona. „Jakej?“

Cato instinktivně ztišil hlas. „Cassius Longinus, guvernér Sýrie.“

„Co je s ním?“

„Narcissus mu nevěří.“

Macro se dal do smíchu. „Narcissus nevěří nikomu. A nikdo aspoň se špetkou rozumu zase nevěří jemu.“

„Zkrátka,“ pokračoval Cato, „Cassius Longinus nejspíš udržuje kontakty s lidmi v Římě, kteří nesouhlasí s císařovou vládou.“

Florianus zvedl oči. „Myslíš ty sráče, co si říkají Osvoboditelé?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Cato s ponurým úsměvem. „Na začátku roku padl do Narcissova zajetí jeden z jejich členů. Před smrtí prozradil několik jmen, včetně Longinova.“

Florianus se zamračil. „Moje zdroje v Antiochii se o Longinovi nikdy nezmínily. Neudělal nic, co by vyvolalo podezření. Párkrát jsem ho viděl

a podle mě takovej není. Na to, aby něco takovýho podniknul, je moc opatrněj.“

Macro se usmál. „Když má člověk za zádama tři legie, dokáže mu to náramně dodat odvalu. A se čtyřma legiema je to ještě lepší. Taková moc mu určitě zvedla ambice.“

„Ale ne tolik, aby se postavil zbytku říše,“ namítl Florianus.

Cato přikývl. „Zatím ne. Ale co kdyby císař musel poslat do oblasti další legie? Nejen proto, aby se vypořádal s parthskou hrozbou, ale aby potlačil povstání v Judeji?“

„Tady ale žádný povstání nepropuklo.“

„Zatím ne. Sám jsi ale napsal, že je tu cítit velké napětí. Stačí málo, a může propuknout skutečné povstání. Jenom si vzpomeň, co se stalo, když Caligula nařídil, aby mu v Jeruzalémě postavili sochu. Kdyby ho pretoriáni nezavraždili před jejím vztyčením, každý člověk v téhle zemi by povstal proti Římu. Kolik legií by bylo zapotřebí, abychom tu obnovili klid? Další tři? Nebo čtyři? Když k nim připočítáš i ty, které jsou trvale umístěné v Sýrii, dostaneš přinejmenším sedm legií. S takovou armádou by se kdokoliv mohl snadno přihlásit o purpur. Na to můžeš vzít jed.“

Nastalo ticho, během něhož se Florianus zahloubal nad Catonovými slovy. Pak k mladému centurionovi zvedl oči. „Chceš mi tvrdit, že Longinus by mohl mít v plánu vyprovokovat takový povstání, aby se dostal k dalším legiím?“

Cato pokrčil rameny. „Možná. Nebo třeba ne. Ještě to nevím. Jenomže Narcissa tahle představa děsí natolik, že nás sem poslal, abychom to prověřili.“

„To je šílenost. Při povstání by zahynuly tisíce lidí – nebo i desítky tisíc. A pokud chce skutečně použít legie, aby si vynutil cestu do císařského paláce, bude muset nechat východní provincie bez ochrany!“

„Parthové by tu byli jako na koni,“ přisadil si Macro, a když se k němu oba centurioni s rozladěným výrazem otočili, omluvně zvedl ruce.

Cato si odkašlal. „Je to pravda. Longinus by ale hrál o nejvyšší metu. Klidně by obětoval východní provincie jenom kvůli tomu, aby se stal císařem.“

„Jestli to vůbec plánuje,“ opáčil Florianus. „Popravdě, je to dost velký ‚jestlí‘.“

„Ano,“ připustil Cato. „Ale musíme tuhle možnost brát vážně. Narcissus ji tak rozhodně bere.“

„Promiň, mladíku, ale pro Narcissa pracuju už spoustu let. Občas se honí za stínama.“

Cato pokrčil rameny. „Longinus každopádně představuje nebezpečí.“

„Jak chce ale vyvolat to povstání, co myslíš? Byl by to klíč k celému jeho plánu. Bez povstání nedostane další legie a bez nich nic nezmuže.“

„Takže potřebuje povstání. A čirou náhodou je v Judeji člověk, který odpřisáhl, že ho vyvolá.“

„O kom to mluvíš?“

„Jmenuje se Bannus z Kanaánu. Nejspíš jsi o něm už slyšel.“

„Samozřejmě. Je to druhořadej bandita. Žije v kopcích východně od Jordánu. Kromě toho, že přepadnul pár bohatejch usedlostí a několik karavan mířících do Desetiměstí, olupuje hlavně vesnice v údolí řeky a cestovatele. Velkou hrozbu ale nepředstavuje.“

„Ne?“

„Má jenom pár stovek stoupců. Jsou to samý špatně ozbrojený hora-
lové a uprchlíci před spravedlností v Jeruzalémě.“

„Nicméně podle tvých posledních zpráv Bannova síla vzrostla. Jeho útoky jsou stále troufalejší, a on sám o sobě dokonce tvrdí, že je nějaký bohem vyvolený vůdce.“ Cato se zamračil. „Jaké že to bylo slovo?“

„*Mašiach*,“ odpověděl Florianus. „Takhle jim místní říkají. Co pár let se nějaký blázen prohlásí za pomazanýho – člověka, kterej obyvatele Judeje vyvede z područí Říma ke světovládě.“

Macro zavrtěl hlavou. „Ten Bannus je ambiciózní chlap.“

„Nejenom on. Všichni jsou stejný,“ pokračoval Florianus. „Vždycky vydrží pár měsíců odporovat a shromáždí kolem sebe zoufalou hordu svejch stoupců. Takhle to pokračuje, dokud z Caesareje nevyšleme jez-
dectvo, nevyprášíme jim kožichy a neukřížujeme jejich vůdce. Ostatní se rychle rozprchnou a nám zase zůstane na práci jenom pár fanatickejch odpůrců Říma a jejich zastrašovací taktika.“

„To jsme viděli,“ poznamenal Macro. „A můžeš si bejt jistej, že to nebyla žádná sranda.“

„Zvyknete si na to,“ prohlásil Florianus a zamítavě mávl rukou. „Děje

se to skoro pořád. Mnohem častěji než na nás se zaměřují na svoje vlastní lidi, který obviňují ze spolupráce s Římem. Většinou je rychle zabijou na ulici, ale když se jejich cíl brání, sikariové klidně dokážou sáhnout k sebevražednému útoku.“

„Do prdele,“ zamumlal Macro. „Sebevražedný útoky. Těm snad muselo úplně rupnout v bedně.“

Florianus pokrčil rameny. „Když jsou lidi skutečně zoufalý, těžko odhadneš, čeho všeho jsou schopný. Za pár měsíců pobytu tady pochopíte, co tím myslím.“

„Nejradši bych z týchle provincie vypadnul hned teď.“

„Všeho do času,“ opáčil Cato a věnoval příteli ochablý úsměv. „Ještě k Bannovi. Řekl jsi, že sídlí na protějším břehu Jordánu.“

„Správně.“

„Kousek od pevnosti Bašír?“

„Ano, a co s tím?“

„V téhle pevnosti je umístěná druhá ilyrská kohorta pod velením prefekta Scrofy.“

„Přesně. No a?“

„Naše krytí spočívá v tom, že podle zprávy z paláce jsme ho přijeli nahradit. Macro převezme velení kohorty a ze mě se stane jeho zástupce.“

Florianus se zamračil. „Proč? K čemu vám to vůbec bude?“

„Prefekta Scrofu sem převedl přímo Longinus, že?“

„To je pravda. Přijel sem z Antiochie. To ale není nic neobvyklého. Občas potřebujeme najít nového velitele a nemáme čas předat věc do Říma.“

„Co se stalo s předchozím velitelem?“

„Zemřel při potyčce s místními, když procházel s hlídkou kopce. Tak to aspoň napsal jeho pobočník v hlášení.“

„Jistě.“ Cato se usmál. „Podle mě je ale přinejmenším zajímavé, že ten-
týž člověk, který Narcissovi prozradil Longinovo jméno, se zmínil i o prefektovu pobočníkovi.“

Florianus na okamžik ztuhl. „To snad nemyslíš vážně?“

„Nikdy jsem nic nemyslel vážněji.“

„Ale co s tím má společného Longinus?“

Macro se usmál. „To jsme sem přijeli zjistit.“

Centurion Florianus zavolal svého sloužícího a poslal pro víno. „Nejspíš budu potřebovat něco silnějšího. Vy dva mě pěkně děsíte. Určitě je v tom víc, než jste mi prozradili.“

Macro a Cato si rychle vyměnili významné pohledy a starší z obou centurionů souhlasně přikývl. „Tak spust'. Víš o tomhle problému víc než já.“

Kapitola třetí

Cato se na okamžik odmlčel, uspořádal si myšlenky a teprve potom začal Florianovi líčit detaily svého setkání s Narcissem, které se uskutečnilo v císařském paláci o několik měsíců dřív, koncem března. Předtím se s Macroem několik měsíců věnoval výcviku městských kohort, jejichž úkolem bylo dohlížet na pořádek v římských ulicích. Do legií by se tito rekruti nikdy nedostali, ale oba centurioni udělali všechno, co bylo v jejich silách, aby z nich vykřesali nejlepší možný výkon. Byla to nevděčná práce a Cato se už nemohl dočkat, až se zase vrátí do aktivní služby, nicméně pozvání od císařského tajemníka v něm vyvolalo nepřijemné tušení.

Při posledním úkolu, který jim Narcissus zadal, museli zachránit jisté svitky z rukou bandy pirátů, kteří přepadávali obchodní lodě plující podél břehů Ilýrie. Šlo o Sibyliny svitky, které měly nesmírný význam pro bezpečnost říše a byly součástí posvátného proroctví, jež mělo předpovídat budoucnost Říma a jeho konečný osud. Císařova pravá ruka byla samozřejmě odhodlaná tenhle poklad získat, protože chtěla zajistit bezpečí svému pánovi i říši, které sloužila. Macro s Catonem dostali za úspěšné nalezení svitků a jejich bezpečné předání do Narcissových rukou „odměnu“ v podobě pověření výcvikem rekrutů. Když do kasáren dorazil tajemníkův posel, Macro měl právě dovolenou, takže se Cato vydal do paláce sám. Doprovázelo ho pouze zapadající slunce, po němž zůstávala na špinavých zdech a znečištěné pouliční dlažbě jen tma.

Cato vstoupil do palácového komplexu ve chvíli, kdy už venku zuřila jarní bouřka. Do obydlí císařova tajemníka a posléze i k němu do pracovny ho zavedl jeden z propuštěncových dokonale oblečených a upravených úředníků. Cato mu předal promočený plášť a teprve potom zamířil na druhý konec místnosti a posadil se do křesla, k němuž ho mávnutím

ruky nasměroval sám Narcissus. Do stěny za císařovým tajemníkem bylo zasazené zasklené okno, které nabízelo poněkud pokřivený výhled na město. Po nebi se proháněly černé mraky, čas od času osvětlované oslepujícími blesky, jež pokaždé na okamžik zaplavily město za oknem jasnou září. Pak opět uhasly a Řím se znovu ponořil do šera.

„Snad sis už odpočinul,“ oslovil ho Narcissus s předstíraným starostlivým výrazem v obličejí. „Od tažení proti pirátům už uběhlo několik měsíců.“

„Snažil jsem se udržovat si kondici,“ odpověděl Cato rozvážně. „Jsem připravený vrátit se do služby. A Macro také.“

„Dobře. To je skvělé.“ Narcissus přikývl. „A kdepak je vlastně můj přítel Macro?“

Cato měl co dělat, aby potlačil úšklebek. Představa, že tenhle všemi mastmi mazaný úředník a přímočarý Macro by někdy mohli být přátelé, mu připadala naprosto směšná. Mladík si odkašlal. „Má volno. Odjel do Ravenny za matkou. Ještě se nevzpamatovala z té ztráty.“

Narcissus se zamračil. „Ze ztráty?“

„Její muž zemřel během závěrečného útoku proti pirátům.“

„To mě mrzí,“ řekl Narcissus nevzrušeně. „Až ho znovu uvidíš, musíš mu vyřídit, že s ním soucítím. Nejlépe ještě předtím, než vás pošlu za dalším úkolem.“

Cato na okamžik ztuhl. Při pomýšlení, že s ním má císařský tajemník další plány, se mu v nepříjemné předtuše stáhl žaludek.

„To nechápu,“ odpověděl. „Myslel jsem, že tu s Macronem čekáme, až nás přidělíš zpátky k legiím.“

„Popravdě řečeno, situace se změnila. Nebo se spíš objevila situace úplně nová.“

„Opravdu?“ Cato se pochmurně usmál. „A o jakou situaci jde?“

„Ty svitky, které jste získali... už nějakou dobu je důkladně studuju a narazil jsem v nich na něco velice zajímavého.“ Narcissus se na okamžik odmlčel. „Ne. Zajímavého vlastně ne. Spíš děsivého... Určitě je ti jasné, že jsem se soustředil především na proroctví o nejbližší budoucnosti. No a našel jsem informaci, která mě dost rozrušila. Konkrétně řečeno, právě teď ve světě vzcházejí semena, která nakonec způsobí pád Říma.“

„Nech mě hádat – přemnožení výběřčí daní.“

„Nedělej si ze mě legraci, Catone. Tuhle roli přenech Macroнови – je v ní mnohem lepší.“

„Ale Macro tu není.“

„Jaká škoda! Můžu pokračovat?“

Cato pokrčil rameny. „Do toho.“

Narcissus se předklonil, sepjál dlaně, podepřel si jimi bradu a spustil.

„Ve svitcích jsem našel pasáž, která popisuje, že osm století po založení Říma se na Východě probudí velká hrozba. Zrodí se nové království, které zcela zničí Řím a na jeho troskách zbuduje nové hlavní město.“

Cato si pohrdavě odfrkl. „Takovéhle předpovědi blábolí všichni šílení proroci v římských ulicích.“

„Počkej ještě. Svitky jsou mnohem konkrétnější. Tvrdí, že nová říše povstane z Judeje.“

„Také jsem o tom už mnohokrát slyšel. Neuplyne jediný rok, aby Judejci neobjevili nějakého velkého muže, který je má osvobodit od římské nadvlády. A pokud jsem o nich slyšel já, pak k tobě se podobné řeči donesly tím spíš.“

„Jistě. Jenomže mezi Judejci se teď rozšířila nová sekta, která mě upoutala. Moji zvědové o ní právě sbírají informace. Zjevně jde o stoupence jakéhosi člověka, který si nárokoval božskou podstatu. Nebo to aspoň podle mých zvědů tvrdí jeho stoupenci. Ve skutečnosti prý šlo o syna jakéhosi venkovského řemeslníka. Prý se jmenoval Ješua.“

„Jmenoval? Co se s ním stalo?“

„Velekněží v Jeruzalémě ho obvinili z vyvolávání nepokojů. Trvali na jeho popravě, ale neměli dost odvahy, aby ho zlikvidovali sami, takže to za ně udělal tehdejší římský prokurátor. Problém tkvěl v tom, že tenhle byl stejně jako spousta dalších proroků dost charismatický – dokonce natolik, že Ješuoově klice se od smrti jejich mistra podařilo získat spousta stoupenců. Na rozdíl od většiny dalších judejských sekt všem slibují, že až zemřou a odejdou z tohoto světa, čeká je nějaký blažený posmrtný život.“

Narcissus se usmál. „Takže chápeš, proč jsou pro lidi tak přitažliví.“

„Nejspíš ano,“ zamumlal Cato. „Mně to ale připadá jako normální náboženské tahání za nos.“

„Souhlasím s tebou, mladý muži. Těmhle lidem to ale nebrání, aby nacházeli nové stoupence.“

„Proč je jednoduše nerozeženeš a jejich vůdce nepopravíš?“

„Všeho do času. Pokud to bude nutné, udělám to.“

Cato se uchechtl. „Chceš mi tvrdit, že tihle lidé ohrožují budoucnost Říma?“

„Ne. Aspoň zatím ne. Ale dáváme si na ně pozor. Pokud usoudím, že jde opravdu o nepřátele, kteří jsou popsáni ve svitcích, pak je... odklidím.“

Catona napadlo, že pro Narcissa jsou podobné eufemismy naprosto typické. Na okamžik k němu vzplál pohrdáním, ale pak si uvědomil, že císařův tajemník možná zvládá svou práci právě díky tomuto eufemistickému přístupu. Vždyť jeho rozhodnutí měla často za následek smrt nej-různějších lidí. Jistě, někdy se nedalo dělat nic jiného, ale stále šlo o úmrtí. Stačilo jedině škrtnutí perem a císařovi protivníci byli odsouzeni k zapomnění. Takové činy musely člověka nesmírně tížit na duši. Pro tajemníka musela být daleko přijatelnější představa, že jen odstraňuje problémy, než že za sebou nechává dlouhou řadu mrtvol. Tohle všechno ovšem platí pouze za předpokladu, pomyslel si Cato, že Narcissus má vůbec nějaké svědomí, které mu zatěžuje každodenní rozhodování o životě a smrti. Co když ho ale nemá? Co když jsou všechny ty jeho eufemismy pouze řečnické finesy? Cato se zachvěl. V tom případě Narcissus nemá žádné zábrany a ideál Říma je pouze prázdnou stavbou, v jejíž útrobách se skrývá obyčejná hamižnost a touha utrhnout si pro sebe mezi nepočetnou elitou co největší kus moci. Cato všechny podobné myšlenky potlačil a přinutil se soustředit na problém, který měl před sebou.

„Nečekal jsem, že takovým proroctvím přikládáš velkou váhu.“

„Obvykle nepřikládám,“ přiznal Narcissus. „Tentýž den, kdy jsem se dočetl o téhle údajné hrozbě Římu, mi na stole náhodou přistál poměrně zneklidňující balíček informací poskládaný ze zpráv mých zvědů ve východních provinciích. Očividně tam existuje několik hrozeb zároveň. Za prvé – stoupenci toho Ješuy jsou rozdělení. Jedna skupina, která už našla své spřízněnce dokonce i v Římě, se snaží šířit jakýsi nepřirozený pacifismus. Ta nám nevadí, protože jakou hrozbu by pro nás mohla znamenat taková filozofie? Větší starosti mi dělá druhá skupina. Vede ji jistý Ban-

nus z Kanaánu. Obyvatelé Judeje hromadně nabádá, aby všemi dostupnými prostředky projevovali odpor vůči Římu. Pokud by se jeho názory rozšířily za hranice provincie, ocitli bychom se v opravdových problémech.“

„To ano,“ přitakal Cato. „Ale naznačil jsi, že je tu víc hrozeb. Jaké jsou ty další?“

„Například naši staří protivníci Parthové. Snaží se ovládnout Palmýru – zemi, která se táhne přímo podél našich hranic. A naše už tak dost velké problémy spojené se složitou situací v Judeji a s Bannovými útoky ještě komplikuje fakt, že guvernér Sýrie nejspíš udržuje kontakt s Osvoboditeli. Sečti si to a bude ti jasné, proč ani tak cynický racionalista jako já nemůže proroctví ze svitků ignorovat.“

„Co konkrétně máš na mysli?“ zeptal se Cato se svráštěným čelem. „Pokud je to proroctví vůbec pravdivé, může se týkat kterékoliv z těchto hrozeb.“

Narcissus se zapřel o opěradlo křesla, povzdchl si a zůstal zticha. Cato si poprvé uvědomil, jak hlasitě dešť buší do oken. Vítr musel změnit směr. V dáli se zablesklo, jasná záře na okamžik zdůraznila tajemníkovu siluetu a krátce poté nad městem zaburácel hrom.

Po chvíli se Narcissus opět ozval. „Právě v tom spočívá potíže, které čelím, Catone. To proroctví je natolik vágní, že může popisovat všechny tyhle hrozby. Potřebuju někoho, kdo je prošetří, vyhodnotí jejich nebezpečnost a v případě potřeby je vyřeší.“

„Vyřeší?“ usmál se Cato. „Jestli tohle není vágní slovo, tak už nevím. Otevírá spoustu možností.“

„To samozřejmě,“ oplatil mu úsměv Narcissus. „A je na tobě, abys odhadl, jak nejlépe vyřešit každou hrozbu ve vztahu k císaři, kterou odhalíš.“

„Na mně?“

„Na tobě a Macronovi, zajisté. Můžeš ho vyzvednout v Ravenně, až tam budeš nastupovat na loď mířící na Východ.“

„Tak počkat –“

„To bohužel nemůžu. Nesmíme ztrácet čas. Chci, abys okamžitě vyrazil z Říma.“

Cato zůstal na Narcissa civět s odmítavým výrazem v očích. „Při poslední cestě, na kterou jsi nás poslal, jsme málem zemřeli.“

„Jsi voják. Možnost, že zemřeš, je jedno z rizik tvého povolání.“

Cato na okamžik probodl Narcissa pohledem, z něhož sršel vztek a pocit křivdy. S vypětím sil se ale přinutil k co nejklidnější odpovědi. „Macro ani já si tohle nezasloužíme. Cožpak už jsme toho pro tebe neudělali dost?“

„Nikdo toho ve službě Římu nedokáže vykonat tolik, aby mohl přestat.“

„Najdi si někoho jiného. Někoho, kdo se pro takovou práci hodí lépe než my. Macrona a mě nech, abychom se vrátili do služby v legiích. Ta nám jde nejlíp.“

„Oba jste skvělí vojáci,“ přitakal Narcissus úlisně. „Jedni z nejlepších. A jako vojáci budete mít při plnění tohoto úkolu skvělé krytí. S Macro-
nem vás přidělím k jednotce, která hlídá hranice provincie. Pro tuhle práci jste jako stvoření, protože patříte mezi několik málo vyvolených, kteří vědí o proctvích ve svitcích.“ Tajemník pokrčil rameny. „Svým způsobem jste oběťmi vlastního úspěchu, jak se někdy říká. No tak, Catone. Nežádám po vás, abyste riskovali život. Jenom chci, abyste prověřili situaci.“

„A vyřešili ji.“

„Ano, a vyřešili ji.“

„A jakým způsobem?“

„Budeš jednat jako zplnomocněný zástupce císaře. Připravil jsem pro tebe za tím účelem listinu. Už na tebe čeká ve vedlejší kanceláři společně s Macro novým pověřením a veškerými informacemi, které podle mě musíš znát. Dnes večer si je prosím přečti.“

„Všechny?“

„Ano. Vzhledem k tomu, že zítra za úsvitu odjedeš z Říma, by to bylo moudré.“

Když Cato dopodrobna vylíčil svou schůzku s Narcissem, centurion Florianus zavrtěl hlavou. „To je zlý. Císařův tajemník je očividně rozhodnutej, že vám nezaplatí ani jedinej sestercius, kterej byste si nezasloužili.“

Macro protočil panenky. „To si piš.“

„Nezapomeň,“ pokračoval Cato tiše, „že o těch svitcích nesmíš nikomu nic říct. Narcissus mi nařídil, abych o nich pověděl jenom tobě. Ví o nich pouze hrstka lidí a my tři jsme z nich jediní, kdo se teď nacházejí ve východních provinciích. Narcissus chce, aby to tak zůstalo. Je to jasné?“